

LIBRIS

We know
books

Născută pe 25 iulie 1962 în Cleveland, statul Ohio, scriitoarei americane **JACQUELINE DAVIES** îi place să citească, să călătorească, să înoate, să meargă la cinema și să stea de vorbă cu prietenii ei. Este autoarea a mai mult de zece cărți, pentru care a primit numeroase premii. A scris prima carte la cinci ani, când era la grădiniță, iar la treizeci de ani a început să scrie cărți pentru copii. Pentru Jacqueline Davies, copiii sunt cititorii ideali, fiindcă ei vorbesc despre ce reacții le-a provocat o carte: „Copiii se lasă atinși de cărțile pe care le citesc – cărțile îi fac să râdă, sau să se uite sub pat înainte de culcare, sau îi pun pe gânduri și-i fac să plângă și să se gândească mult la ce au citit. Copiii chiar intră în poveste, și astfel de cititori vreau pentru cărțile mele.“

JACQUELINE
DAVIES

**HOTUL
DE CLOPOTE**

Traducere din engleză
de Alexandru Macovei

arthur

CUPRINS

1 ★	Blocată pe bancheta din spate	11
2 ★	Bărbatul din familie	25
3 ★	Nu vezi așa ceva în fiecare zi	34
4 ★	Presentimentul	46
5 ★	O mie de piese	56
6 ★	Umbrele amiezii	69
7 ★	Găini	78
8 ★	Șui	84
9 ★	La filaj	89
10 ★	Sticlă spartă	101
11 ★	Agentă 99 acționează de una singură	107
12 ★	O luptă dreaptă	117
13 ★	Clopotul dispărut	126
14 ★	Așteptând autobuzul	133
15 ★	Ce e în neregulă cu Maxwell?	143
16 ★	Sunați năvalnic, clopote!	152

1 | Blocată pe bancheta din spate

— Cât mai durează? întrebă Jessie de pe bancheta din spate, bătând de trei ori cu degetul în geam.

Jessie bătea negreșit de trei ori cu degetul în geam ori de câte ori treceau pe sub un pod.

— Încă o oră, răspunse doamna Treski, aruncând o privire la ceasul de bord. Cel puțin.

Conduceau deja de trei ore bune, urcând din ce în ce mai sus în munți, iar Jessie simțea că începe să se bosumfle. Excursia asta la bunica era cu totul altfel decât trebuia.

În primul rând, Evan stătea pe locul din față.

Jessie își dădea seama că ascultă ceva la iPod. Din spate, îi vedea capul clătinându-se ușor în ritmul muzicii în timp ce privea afară, pe geam.

Evan nu mai avusese niciodată voie să stea pe locul din față. Dar de data asta, când întrebuse – pentru a zece mii oară – doamna Treski îi aruncase o privire lungă și meditativă și zisese că da. Avea zece ani și era înalt pentru vârsta

lui, așa că doamna Treski spusese că e destul de mare să se mute în față.

Jessie avea nouă ani – și era blocată pe bancheta din spate.

— Hei! zise Jessie, încercând să-l facă pe Evan să se întoarcă și s-o bage în seamă.

Dar el n-o făcu. N-o auzea. Era ca și cum nici n-ar fi fost cu ea în mașină.

Jessie privi afară, pe geam, la câmpurile care treceau în goană pe lângă ei. De obicei, îi plăcea la nebunie drumul ăsta. Îi plăcea să numere lucruri pe parcurs – vaci, șoimi, Mini Coopere, plăcuțe de înmatriculare din alte state. Le ținea evidența în carnetelul ei, iar la sfârșitul călătoriei le număra pe toate ca să vadă cine câștigase. Aproape întotdeauna câștigătoare ieșeau vacile.

Măsura distanța parcursă și uitându-se după reperatele importante de-a lungul drumului – cum era clădirea serviciului de deratizare pe al cărui acoperiș stătea cocoțat un gândac de bucătărie din fibră de sticlă, înalt de doisprezece metri, sau stâlpul totemic din lemn sculptat, mare cât o clădire cu două etaje, care era, de fapt, un stâlp de telecomunicații, sau reclama unui restaurant care consta dintr-un ceainic uriaș, de metal, din care ieșeau aburi adevărați.

○	CE VĂD	REPERE
	vacii IIII III	☒ gândac
	șoimi II	☒ stâlp totemic
	cai IIII	☒ ceainic
	oi IIII	☐ buburuză
	capre I	
	Mini Coopere IIII	
	Numere de înmatriculare de la vest de Mississippi:	
	* Nebraska I	
	* Kansas I	
	* Idaho ↓	
	* Missouri I	

Evan obișnuia să fie și el atent după reperatele cu pricina și se întreceau care dintre ei îl zărea primul pe fiecare. Dar anul ăsta nu părea să-i pese. Chiar și când uriașul rezervor de apă pictat ca o buburuză intră în raza lor vizuală și Jessie i-l arătă, el înălță din umeri de parcă nu l-ar fi

interesat nici cât negru sub unghie. Nu era deloc amuzant și, brusc, lui Jessie drumul începu să i se pară lung.

Trecură pe sub un alt pod și Jessie bătu de trei ori în geam.

— De ce și-a dat bunica foc la casă? întrebă ea.

Privirea doamnei Treski se mută de la drum la oglinda retrovizoare, fixându-se pentru o secundă asupra reflexiei lui Jessie, înainte de-a reveni la șosea.

— N-a vrut. A fost un accident.

— Știu, zise ea. Dar de ce s-a întâmplat *de data asta*?

Doamna Treski lăsa capul pe-o parte.

— Se mai întâmplă și accidente. Uneori, nu există niciun motiv anume. A lăsat ceva pe aragaz și-a luat foc. I s-ar fi putut întâmpla oricui.

Dar înainte, bunicii ei nu i se mai întâmplase ceva asemănător. Jessie a trecut în revistă toate dățile în care bunica îi făcuse tăiței sau ciocolată caldă sau îi încălzise supă. Nici măcar o dată nu dăduse foc la casă!

Tocmai din cauza incendiului se duceau la bunica la două zile *după* Crăciun, în loc să meargă cu o zi *înainte*, ca întotdeauna. Și tot din cauza incendiului nici măcar nu erau siguri dacă vor sta la bunica în noaptea de Anul Nou, cum făceau în fiecare an. Și asta era cel mai important lucru care era diferit de data asta.

De când se știa, Anul Nou însemnase pentru Jessie să doarmă în casa bunicii și să facă urcușul lung și anevoios până pe culmea Dealului Lovell, unde copacii se împușinau, cerul se deschidea și unde, agățat de greaua lui grindă de lemn, se afla bătrânul clopot de fier.

Se adunau cu toții chiar înainte de miezul nopții, venind din toate direcțiile prin pădurea troienită – vecini și prieteni, rude și uneori chiar străini – să cânte colinde străvechi și să pălăvrăgească despre anul care trecuse.

Și atunci, chiar înainte de miezul nopții, cel mai tânăr dintre ei, ca și cel mai bătrân, făceau un pas în față și apucau frânghia ce atârna de limba clopotului greu și întunecat și, exact în momentul potrivit, sunau de Anul Nou, pe cât de tare, de voios și de mult le poftea inima.

Jessie își aminti anul în care *ea* fusese cea mai tânără de pe acel deal și cum se simțise când doamna Lewis, care împlinise în acel an optzeci și patru de ani, își făcuse palmele moi și delicate căuș deasupra alor ei. Trăsese ră înainte și înapoi de funie, iar și iar până ce răsunetul clopotului s-a revărsat în valea înzăpezită de dedesubt, lăsând ecourile să i se izbească de Muntele Ursului Negru și să năvălească înapoi, peste ele, ca un câine bătrân și credincios care se întoarce mereu acasă.

Dar anul ăsta totul era pe dos. S-ar putea să nici nu petreacă revelionul în casa bunicii. „Depinde“, zise doamna Treski. „De ce?“ se întreba Jessie. Se bătu de două ori cu palma pe genunchiul drept. Să nu petreacă revelionul la bunica? Atunci cine va trage clopotul?

Bățâi în sus și-n jos din picioare. Picioarul stâng o furnica pentru că-l ținuse sub ea în ultima jumătate de oră.

— Cât mai e până la Magazinul de la Răspântie? se interesă ea.

— Of, Jessie... zise mama ei, privind-o iar în oglinda retrovizoare. Ai nevoie să oprim?

— Ce vrei să zici? se miră Jessie, întrucât nu era vorba de faptul că *avea nevoie* – deși acum, că se gândea la asta, un drum până la baie nu era o idee rea. Întotdeauna oprim la Magazinul de la Răspântie, zise ea, cu o undă de văicăreală în glas.

— De data asta, m-am gândit că am putea să ne ducem direct, fără să mai oprim, zise doamna Treski. Am mers așa de bine până acum și știi cum e vremea la munte. Nu știi niciodată ce-o să se mai ivească.

— Ma-maa! exclamă Jessie.

Totul era anapoda în excursia asta.

— Evan, tu vrei să oprim la Răspântie, nu?

Evan continua să privească afară pe geam, dând din cap în ritmul muzicii de pe iPod.

— Evan! îl strigă Jessie, deși nu intenționase să-l lovească chiar așa de tare în umăr.

— Termină! o apostrofă Evan, întorcându-se încrunțat la ea.

— Te întrebam ceva! țipă Jessie.

Evan își scoase una dintre căști și-o lăsă să-i atârne din ureche ca un viermișor mort într-o undiță.

— Vrei să oprim la Răspântie?

Pronunțând-o, lui Jessie întrebarea n-avu cum să i se pară decât stupidă. Normal că va vrea să oprească.

Dar Evan înălță din umeri și-și puse casca la loc în ureche:

— Nu-mi pasă.

Jessie se trânti înapoi pe banchetă, încrucișându-și brațele pe piept.

— Calmează-te, Jessie! zise doamna Treski. O să oprim. Oricum mi-ar prinde bine o pauză, ca să-mi mai întind și eu picioarele. Dar nu putem sta prea mult. Nu vreau să ajungem la bunica după lăsarea întunerului.

* * *

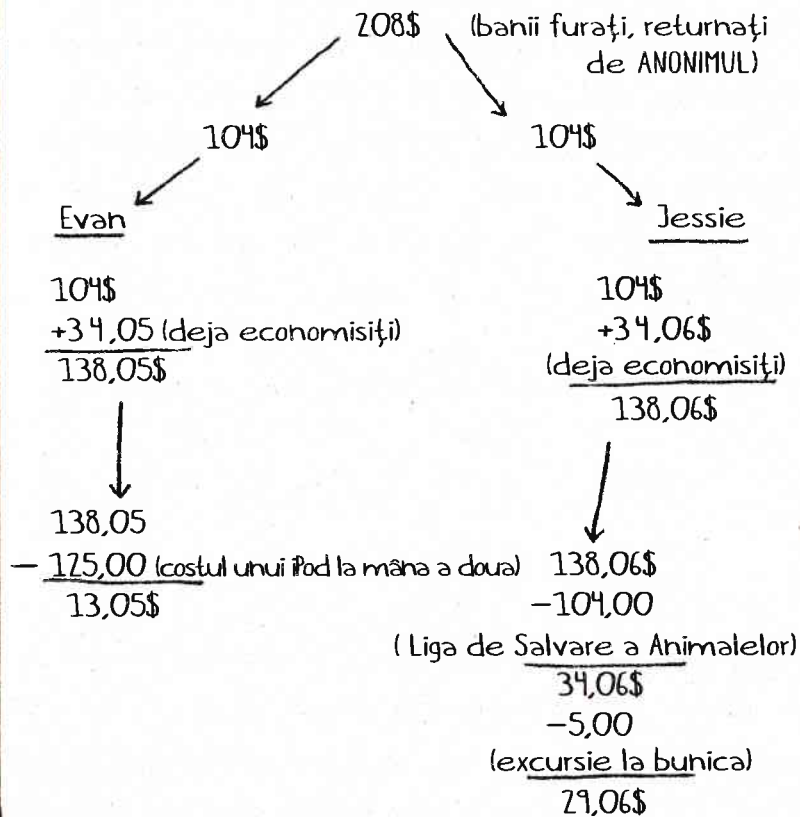
Magazinul de la Răspântie era la o distanță de zece minute de autostrada principală. Se afla la întretăierea a două șosele atât de prăpădite, încât doamna Treski o poreclise intersecția dintre Nicăieri și Uitare. Dar magazinul însuși era o minunăție. O combinație de benzinărie cu băcănie, brutărie, librărie, poștă, magazin de suveniruri și magazin de articole de vânătoare și pescuit. Vindeau caiace, arme de foc, animale împăiate, cuțite de vânătoare, felicitări cu „Însănătoșire grabnică“, umbrele, cărți cu bancuri, momelă pentru pescuit, bomboane și calendare decorative. Jessie putea rătăci cu orele prin magazin, dorindu-și să fi avut bani să cumpere aproape totul.

În buzunar nu avea însă decât cinci dolari. Aștia erau toți banii pe care își permisesese să îi ia cu ea în excursie. Acasă, în cutia ei cu cheiță, avea aproape treizeci de dolari. Cea mai mare parte erau banii făcuți în Războiul Limonadei, sau ce mai rămăsese după ce donase 104 dolari la Liga de Salvare a Animalelor. („Nu trebuie să dai la fel de mult ca mine“, îi spusese Megan, dar Jessie insistase. „Am zis că dau și-o să dau“, zisese ea, chiar dacă aproape c-o terminase să facă toți banii ăia cadou – și încă pentru animale!)

plan al lui Jessie și Evan cu banii din Războiul Limonadei

DE DOUĂ ORI PERSONAL!!

Dar oricât de atrăgător i s-ar fi părut totul în Magazinul de la Răspântie (un spărgător de nuci în formă de veveriță! mustăți false!), Jessie n-avea de gând să cheltuiască aici treizeci de dolari. Îi plăcea să aibă economii. În caz de ceva.

Când a ieșit de la baie, s-a dus până în locul în care stătea Evan, la jumătatea drumului dintre raionul de băcănie și cel de brutărie. El tocmai se uita la niște săculețe de bomboane scumpe, de cadou, legați la gură cu panglici spiralate.

— Uite, zise el, ridicând un săculeț, pe eticheta căruia scria „Răhăței de elan“. Nu vrei? o întrebă el, fluturându-i punga prin fața ochilor.

— Ce scârbos! exclamă Jessie.

Dar îi plăcea la nebunie. Bomboanele chiar arătau ca niște căcăreze de elan, doar că mai mici. La o inspecție mai atentă, văzu că era vorba, de fapt, de afine trase în ciocolată.

— Îți iei o pungă? întrebă ea. Am putea să împărțim una.

Dar Evan se îndepărtase deja și n-o mai asculta.

Jessie puse punga de bomboane înapoi pe raft, mutându-se în colțul rezervat puzzle-urilor. Erau vreo douăsprezece modele din care putea alege, dar ea se orientă

imediat către cel care avea pe cutie o poză cu jeleuri. Dulciurile strălucitor colorate arătau ca pietricelele de pe una dintre acele plaje stâncoase, fără nisip, și Jessie știu imediat că puzzle-ul va fi greu de făcut. Avea o mie de piese!

— Jessie, ești gata? întrebă mama ei, vârand câteva bancnote înapoi în portofel după ce plătise benzina.

— Putem să-l luăm pe-ăsta? Te rog? zise Jessie, luând puzzle-ul de pe raft. Pentru bunica?

Jessie făcea întotdeauna puzzle-uri cu bunica când venea în vizită la ea, și adeseori aducea puzzle-uri noi pe care să le completeze împreună. Dar unul de o mie de piese încă nu făcuseră.

Mama rămase o clipă locului, cu banii ițindu-se din portofel. Jessie știa că mama ei trebuie să fie atentă cu banii și încerca din răspuțeri să nu ceară lucruri de care nu avea nevoie.

— Am și eu cinci dolari, zise ea. Aș putea să contribui.

Doamna Treski luă puzzle-ul și zise:

— E o idee bună, Jess. Tu și bunica puteți lucra la el când se întoarce de la spital.

Jessie zâmbi, bucuroasă că putea lua puzzle-ul fără să cheltuiască din banii ei și se întoarce cu fața spre standul rotativ cu vederi aflat chiar lângă puzzle-uri. Erau opt

coloane de cărți poștale și lui Jessie îi plăcea să facă standul să scârțâie rotindu-l cât mai încet. Începu din vârf, croindu-și drum în jos pe câte-o coloană și luând-o înapoi, în sus, pe următoarea. Nu voia să rateze nici una dintre cărțile poștale.

— Jess, acum putem merge? întrebă mama ei, scormonind cu privirea prin diversele compartimente ale portofelului ei de parcă era suficient să se uite mai bine și banii și-ar fi făcut miraculos apariția.

— Nu încă. Mă uit la cărțile poștale.

— Probabil că deja ai toate modelele de pe raftul ăla.

— Uneori mai apare unul nou.

— Cinci minute, OK? În cinci minute vreau să ieșim din parcare, zise doamna Treski și se duse la ghișeu să plătească puzzle-ul.

De ce era mama ei atât de nerăbdătoare? De regulă îi plăcea să se oprească la Răspântie, dar de data asta nu voia decât să ajungă cât mai repede și să se întoarcă pe șosea. Ei bine, Jessie n-avea de gând să se lase grăbită. Termină de studiat al doilea rând de vederi și trecu la cel de-al treilea.

— Ai mai fost acolo?

Jessie ridică ochii. Un bătrân cu obrazul neras se uita mijind privirea prin ochelari la o vedere cu Stadionul

Olimpic din Lake Placid. Jessie observă că ochelarii îi stăteau strâmb pe figură.

— Stadionul unde a fost Olimpiada. Ai fost acolo?

Jessie scutură din cap.

— Nu.

Bărbatul bătu cu degetul în cartea poștală.

— Am fost acolo în 1980 și în 1932. Da, am fost. Am văzut-o pe Sonja Henie câștigând aurul la patinaj artistic. Îți vine să crezi?

Dădu din cap în sus și-n jos, de parcă prin asta ar fi putut-o face pe Jessie să îl imite.

Jessie îl măsură cu atenție pe bărbatul care stătea în picioare lângă ea. Acesta începu să se scarpine pe față de parc-ar fi avut o iritație puternică.

— Ați participat la Olimpiadă? se interesă ea.

— Nu! zise bărbatul. Dar am avut și eu visurile mele.

Acum scutura și mai viguros din cap – încuviințând și scărpinându-se întruna – cu ochii fixați undeva în colțul opus al magazinului.

— Hei, Jess, haide-odată! zise Evan, apucând-o de cot și trăgând-o spre ieșire.

— Încă n-am terminat! spuse ea.

Dar Evan nu slăbi strânsoarea până ce nu ajunseră afară. Când se uită înapoi pe geam văzu că bărbatul continua să